

D

ZAKLADATEL A EMERITNÍ PRINCIPÁL Milan Hein
PROVOZNÍ ŘEDITEL A JEDNATEL Martin Šimek
UMĚLECKÝ ŘEDITEL Pavel Ondruch
PRODUKCE Anna Krejčová
PR Marek Podlaha
PROVOZNÍ KAVÁRNY Martina Kolářová
ŠÉFCOUKRÁŘ Josef Vích

SPOLUPRACOVNÍCI DIVADLA

Kateřina Šimková, Marie Krbová, Daniel Dan,
Richard Fahrner, Jakub Elstner, Jakub Nový, Lukáš Horník,
Jan Doskočil, Vít Drozda, Ondřej Sýkora, Denisa
Reitingerová, Hana Polívková, Antonie Hlavicová,
Iveta Pažoutová, Bohumil Kubeša, Matěj Konečný,
Vojtěch Dušek, Petr Holata, Gabriela Falcová,
Andrea Pertlíčková, Renata Klimešová a Lucie Šafránková.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 646/1, Praha 1
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,
Praha 1 – Hradčany
www.divadlounge.cz

VYDALO DIVADLO UNGELT S.R.O.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
dotisk programu v červenci 2026 / Sezóna 2026-2027
PROGRAM PŘIPRAVIL Pavel Ondruch
FOTO Jan Malíř
GRAFICKÁ ÚPRAVA Marcel Brna

SLEDUJTE NÁS NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

U

STARI MISTRI

Ger Thijs

DIVADLO
UNGELT

František Němec
Milan Hein

Staří mistři

(Oude meesters)

PŘEKLAD

Lucie Gajdošová Weichbrodt

REŽIE

Milan Schejbal

DRAMATURGIE

Pavel Ondruch

VÝPRAVA

Kateřina Baranowska

ASISTENTKA REŽIE

Jolanta Lipková

ZVUK A SVĚTLA

Jakub Elstner, Jakub Nový, Richard Fahrner

GARDEROBA A REKVIZITY

**Denisa Reitingarová, Hana Polivková,
Antonie Hlavicová**

Promluvy inspicientky nahrála Jolanta Lipková.

Kostým pro Františka Němce daroval obchod s luxusní módou světových značek SKOŘEPKA 8 Fashion boutique (Skořepka 8, Praha - Staré Město; www.skorepka8.cz). Děkujeme!

Nositelé autorských práv k dílu zastupuje DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura z.s., Krátkého 143/1, Praha 9.

AUTOR

Ger Thijs

HRAJÍ

Coen de Man

Richard de Man

František Němec

Milan Hein

České premiéry 7. a 8. června 2022 v Divadle Ungelt.

Květiny dodává firma Metamorphosis

HLAVNÍ PARTNEŘI

**manželé
Zuzana a Martin
Molnárovi**

**Klub přátel
Divadla
Ungelt, z. s.**

PARTNEŘI INSCENACE

**manželé
Zuzana a Martin
Molnárovi**

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Hospodin řekl Kainovi:
„Kde je tvůj bratr Ábel?“
Odvětil: „Nevím.
Cožpak jsem strážcem
svého bratra?“

(Bible, Genesis 4, 9)

A portrait of Ger Thijs, a middle-aged man with grey hair and glasses, wearing a dark jacket and an orange scarf. He is looking directly at the camera with a neutral expression.

STARNOUCÍ MISTR GER THIJS

Nizozemské drama nemá skoro žádnou historickou tradici. Po jediném vzmachu během „zlatého věku“ v 17. století, kdy Joost van den Vondel napsal klasickou tragédii *Gij-sbrecht van Aemstel*, následovalo skoro dvě stě let mlčení. Situaci, v níž divadla uváděla jen ověřené zahraniční autory, se postupně na počátku 20. století snažil proměnit původně divadelní kritik a posléze dramatik Herman Heijermans (na českém jevišti se mihl jen jednou v roce 1948). Znatelný průlom přišel až v roce 1969. Největší nizozemský soubor De Nederlandse Comedie hrál 9. října Shakespearovu *Bouři*.

Na představení dorazili pokrokoví studenti amsterdamské divadelní školy a svou nespokojenost se zkosnatělostí nizozemského divadla vyjádřili zeleninou: vystupující herce ostřelovali rajčaty. Tzv. Rajčatová revoluce (Aktie Tomaat) odstartovala zásadní změny v celém nizozemském divadle a vytvořila podhoubí pro zrod nových dramatiků. Včetně nejslavnějšího trojlístku nizozemského dramatu – Loty Vekemans, Marii Goos (v ČR je známá její komedie *FUK!*) a Gera Thijse.

Thijs je z nich nejstarší. Za časů Rajčatové revoluce mu bylo 21 let a do divadelního zákulisí teprve opatrně nahlížel. Narodil se 15. května 1948 na jihovýchodě nizozemského Limburska, nedaleko hranic s Německem, v malé vesničce Waubach. Oblast sešněrovaná přísnou katolickou morálkou nutila jeho rodiče nejen aby chodili každý týden do kostela, ale také aby měli další a další děti (Thijs má tři sourozence). Z jeho díla je na první pohled čitelné, že má k rodnému kraji komplikovaný vztah. Už v jedné ze svých raných her – *De kwekeling* (1980) – využívá motivy dusivé limburské vesnice, nevrlého otce a znepráteleného bratra. A využíval je po celý život.

Thijsův otec po válce pracoval jako úředník kontrolující funkčnost hasičích přístrojů a úzkostlivě si přál, aby to jeho děti dotáhly dál. Naději spatřoval pouze v dobrém vzdělání. Když bylo Thijsovi šest let, rodina se přestěhovala do nedalekého města Heerlen, kde absolvoval povinnou školní docházku včetně střední školy. Tam se také poprvé ponořil do tajů literatury a hudby. Thijs ve studiích pokračoval v Amsterdamu. Ruch velkoměsta nezvládl, studium psychologie ukončil a vrátil se domů. Nevěděl, co se sebou dál a zkusil se přihlásit na divadelní akademii v nedalekém Maastrichtu. Přestože ho přijali s odřenýma ušima, všimla si ho legendární herečka a režisérka Elise Hoomans. V arnhemském Toneelgroep Theater společně připravili scénickou adaptaci Queneauových *Stylistických cvičení* a Thijs se tak v září 1970 představil jak jako herec, tak jako překladatel (z hravé francouzské knížky několik pasáží přeložil). Překládání – především z němčiny – se od té doby soustavně věnoval (do nizozemštiny převedl díla Arthura Schnitzlera, Friedricha Hebbela, Thomase Bernharda ad.).

Tehdy vedl Toneelgroep Theater o generaci starší herec Hans Croiset. Oba se spřátelili a Croiset se stal Thijsovým

„divadelním otcem“. Naučil ho základům řemesla a pomohl mu formulovat vlastní divadelní názor. Rozuměli si natolik, že mu později s čistým svědomím přenechal vedoucí pozici souboru a přesídlil do Haagu. Učenlivý Thijs tváří v tvář praxi rostl závratnou rychlostí a divadelní škola pro něj přestala mít význam. Odešel z ní a věnoval se převážně Toneelgroep Theater, kde pravidelně uplatňoval svou všestrannou tvůrčí osobnost. V roce 1971 například přeložil adaptaci Diderotova románu *Jakub Fatalista*, obsadil se do titulní role a sám sebe režíroval. Zakládal si také na žánrovém rozpty-

lu: v roce 1973 uvedl svůj první text – variaci na Feydeauovské frašky – *Parafarce*, v roce 1975 Stridbergův *Tanec smrti*, v roce 1976 salónní komedii Alan Ayckbourn *Absent Friends* anebo v roce 1980 velkočinoherní klasiku Georga Büchnera *Vojcek*. Své působení v Arnhemu završil vlastní hrou na shakespearovské téma *Yorick's schedel* (1983) a naslouchaje své ambiciózní duši zamířil výš – samozřejmě za Croisetem do Haagu.

Croiset si tam zatím vybudoval tak dobrou pověst, že byl městem požádán, aby založil novou divadelní společnost (měla nahradit zaniklé divadlo Haagse Comedie). Podařilo se mu to v roce 1988. Ke spolupráci s novým divadelním uskupením Het Nationale Toneel přizval také, jak jinak, Gera Thijsa. Thijs se pod jeho ředitelským dohledem střetl s takovými režijními výzvami jako je Goethova *Ifigenie na Tauridě* nebo Shakespearův *Kupec benátský* (Shylocka hrál Croiset). Během šesti let ve vedoucí pozici vybudoval Croiset z Het Nationale Toneel největší nizozemskou divadelní společnost. Navzdory tomu provozní složitosti a dozvuky Rajčatové revoluce (Croisetovo chápání divadla se jen těžko dalo vnímat jako progresivní) mu zlomily vaz. V roce 1994 ho odvolali a na jeho funkci jmenovali Gera Thijsa. Jejich vztahu to zasadilo smrtelnou ránu, tedy skoro smrtelnou. Nemluvili spolu až do roku 1999, dokud Thijs nezažil stejnou zradu...

Tak jako Croiset přivedl do souboru Thijsa, Thijs přivedl do souboru Johana Doesburga. Doesburgovy inovativní inscenace měly velký úspěch. Naopak Thijsovy ctižádostivé projekty jako Racinův *Britannicus*, Eurípidův *Ión* nebo Brechtův *Život Galilea*, kdy opět ve své režii hrál titulní roli, nezáskaly takovou pozornost, jakou by si přál. Z mladého nadějného režiséra se najednou stal, alespoň dle mínění zřizovatelů a kulturní obce, tak trochu vyšumělý padesátník. Svůj vztek Thijs nakonec neovládl a byl na hodinu propuštěn. Cítil se „odstrčený, nepochopený, starý a nepotřebný“ a také „zatlačený do konzervativního rohu“. Uvědomil si, že do stejného rohu před pěti lety vytlačil Croiseta. Staří přátelé se opět sblížili.

Thijs se s traumatickou ztrátou zaměstnání rozhodl vyrovnat pomocí autobiografického románu. K próze se uchýlil spíše svátečně. Vždy se sice vyznačovala autobiografickými prvky (v jeho rodném kraji se odehrává jak oceňovaná románová prvotina *De huilende man* z roku 1984, tak novela o rodinných Velikonocích *Het konijnenmaal* z roku 2000), ale nikdy ne tak intenzivně jako u románu z divadelního zákulisí *Een sterke afgang* (2001). Ačkoli Thijs nezastíral, že mu v něm šlo o „účtování“ (noviny konstato-

vály, že „miluje drama na jevišti i v životě“), kritický byl také sám k sobě. Hlavní postava ambivalentního divadelního ředitele se nedokáže přiklonit ani k výsostně uměleckému, ani k výsostně komerčnímu divadlu, stejně tak se nedokáže rozhodnout, jestli je homosexuál nebo heterosexuál, pracant nebo lenoch. Je stále jen na půli cesty. „Jedná se o portrét muže, staromódního divadelního režiséra, představitele vysoké kultury, posledního mohykána, někoho, kdo pracuje v kultuře, protože ji miluje. Je to také intelektuál, který na každé tvrzení okamžitě replikuje opačným názorem. Tato vlastnost ho na jednu stranu dělá zajímavým, na druhou stranu vás to může přivést k šílenství, tedy pokud jste nuceni s ním spolupracovat... Nejsem to tak úplně já, držel jsem si ho od těla. Ale to, co se v něm odehrává, když pochopí, že za ním už nikdo nestojí, se týká i mne. Nic nevzdávám, budu prostě dál pracovat, ale obávám se, že divadlo, které mám rád a které umím, se už nikde nedělá. Současné divadlo jde dvěma směry. Buď režisér ke hře přistoupí absolutně nevýrazně a jen do ní obsadí známé tváře, anebo ji převrátí vzhůru nohama a herce využije jen jako své loutky. Střední cesta, kterou mám rád a která je mi vlastní, mizí. Usiluji o věrné inscenování textu, ale, jak bych to řekl, tvůrčím způsobem.“

V roce 2002 píše Thijs nový dramatický text pro dvě postavy. *Beneden de Rivieren* mělo světovou premiéru v divadelní společnosti Het Toneel Speelt, kterou v roce 1996 založil neznámý Hans Croiset (chtěl v ní produkovat současné dramatické texty s pravidlem, že dramatik je vždy důležitější než režisér). V hamletovské hře o hledání harmonie mezi rozhádaným starým otcem (hrál ho Croiset) a stárnoucím synem (hrál ho Thijs) se syn chystá rozsypat popel mrtvého otce. Dřív než tak učiní, zjeví se poměrně výřečný otcův duch... „Rodinné útrapy jsou jádrem všech dramat. Stačí si přečíst Strindberga nebo O'Neillů. Otec, matka, děti: to jsou prvopočáteční vztahy. To se mi líbí. Jednoduché, ale ryzí a blízké nám všem. Dva muži a urna, herci a téma, přesně o to by v divadle mělo jít.“

V Haagu si tvorby Gera Thijsa všiml vyhledávač talentů, významný producent a divadelní agent Diederik Wagenaar Hummelinck. Po Croisetovi je to druhá nejdůležitější osobnost Thijsova profesního života. Stejně starý Hummelinck ho vzal pod svá křídla a Thijs od roku 2006 píše i režíruje téměř výhradně pro jeho agenturu Hummelinck Stuurman Theaterbureau. Pro Hummelincka Thijs nejdříve zdramatizoval román Louise Couperuse *De stille kracht*, potom mu ale začal nosit zcela původní texty, například *De grote liefde* (2009), v němž už poněkolkáté využil prostředí divadelního zákulisí. Hummelinck v roce 2010 ponoukl Thijsa, aby monodrama, na kterém zrovna pracoval, přepsal na duodrama. Vznikla tak jeho nejslavnější hra *Polibek*. Obratný Hummelinck nejdříve zprodukoval její nizozemskou světovou premiéru (inscenace se stala diváckých hitem) a posléze ji prosadil na světová jeviště. V důchodu se totiž nevěnoval ničemu jině-

mu než propagaci nizozemské literatury, obzvláště dramatu, v zahraničí. *Polibek* měl jeho zásluhou čtrnáct mezinárodních premiér. Hrál se od Argentiny až po Polsko a neminul ani česká jeviště. Křehký milostný příběh o šesti scénách, v němž se náhodně u opuštěné lavičky v přírodě setkávají dva padesátníci, v roce 2016 uvedlo jako scénické čtení Východočeské divadlo Pardubice. Plnohodnotné inscenace se hra dočkala v roce 2019 ve Studiu DVA (ústřední pár hrála Anna Šišková s Bohumilem Kleplem).

Díky Hummelinckovi našel Thijs onu vytouženou střední cestu mezi komerčním uměním a vysokou kulturou, která mu zajistila mezinárodní proslulost. Thijs se jednoznačně přihlásil k tradici realistické anglofonní dramatiky, ze které čerpal nejen strukturální postupy („dobře udělaná hra“), ale také žánrové (divácky přívětivá kombinace dramatu a komedie). Osvědčený muštr často okořenil netradičním námětem nebo odvážnými motivy nezapadajícími do líbivé škatulky broadwayských šlágrů – typickým příkladem je motiv domácího násilí ve hře z roku 2012 *Starí mistři*.

Starí mistři vznikli krátce po *Polibku*. Předcházel jim jen text na podobné „bratrské“ téma *Vincent en Theo* (2011), který se zrodil na základě dopisů bratrů van Goghových. Thijs v *Mistrech* zužitkoval všechny své starší hry z divadelního zákulisí a také hry, v nichž zpracovával fatální neporozumění mezi dvěma zcela odlišnými rodinnými příslušníky. Osmiscénový zasvěcený náhled do procesu zrodu divadelní inscenace, a i do procesu jejího hraní, vytvořilo Thijsovi ideální platformu pro kritiku i oslavu vášnivě milovaného i vášnivě nenáviděného divadla. Odvěké pravidlo, že divadlo je místo, kde se setkává to nejvyšší s tím nejnižším, dotáhl k dokonalosti a z pozice stárnoucího barda se ve stejnou chvíli směje i pláče nad problémy, které mu nedávají spát: co je to vysoké umění?, jaký je stav současného herectví?, co se s ním vlivem seriálové produkce stalo?, jak se proměnil divák?, jaký dopad má na tvorbu kult hereckých hvězd?, kdy je pravý čas, aby umělec ukončil kariéru?, jak člověk pozná, že mu „ujel vlak“?, jak se dá kombinovat tvorba a osobní život?, jak kvalitně lze strávit život s divadlem?, jak se vyrovnat se stářím, traumaty, samotou i vlastní rodinou?, k čemu je nám vůbec umění? atd.

Thijs se při koncipování *Starých mistrů* nechal volně inspirovat slavným nizozemským divadelním rodem Croisetových. Ano, otec zmiňovaného Hanse Croiseta byla herecká legenda Max Croiset, jeho dědeček byl herec Hijman Croiset, jeho matka byla herečka Jeanne Verstraete a konečně

jeho bratr je rovněž slavný herec Jules Croiset (někteří potomci a další příbuzní Hanse a o dva roky mladšího Julese jsou také herci). Který z bratrů byl předobrazem Richarda a který Coena se dá z jejich profesního životopisu odhadnout stěží – oba dva mají za sebou dlouhou a úspěšnou divadelní, filmovou i televizní kariéru. Ovšem pouze Hans Croiset vydal – kromě jiných knih – i jednu ryze autobiografickou. Ve svých pamětech *Badhuisweg* (2008) se zaměřil na despotickeho otce, který se mu vši mocí snažil zabránit v herecké kariéře, který jej považoval za hybatele Rajčatové revoluce a za štváče zkušených divadelníků, který jej do posledních dnů nikdy ani slůvkem nepochválil...

Jules Croiset v roce 1989 sice také vydal knihu, ale zabývala se především skandálem kolem inscenace Fassbinderovy hry *Odpad, město a smrt*. Německý dramatik a filmář v ní zobrazil postavu bezskrupulózního bohatého žida

a rozlítil tím nizozemské židovské organizace. Naštvaný Jules Croiset se rozhodl překazit premiéru tím, že zinscenuje vlastní únos. Když byl „propuštěn“, měl na hrudi namalovaný hákový kříž... Tato bizarní historka krásně dokumentuje dopady druhé světové války na nizozemskou společnost, které se ve *Starých mistrech* ozývají prostřednictvím připravované fiktivní inscenace *Strážcem svého bratra*. Thriller odkazující na bratrovražedný biblický příběh Kaina a Ábela v tomto kontextu dostává nový rozměr. Nizozemsko neočekávalo Hitlerovo přepadení, neboť za první světové války zůstalo neutrální. Vztah sousedních národů byl před rokem 1940 minimálně korektní, ne-li bratrský, takže nacistická okupace Nizozemci značně otřásla. Mnoho lidí nevěřilo, že by to s nimi Němci mohli myslet špatně – a i proto s nimi mnoho lidí ochotně spolupracovalo... Kolaborace a přizpůsobení nizozemské společnosti nacistickému režimu je tak stále bolestné téma...

Stáří mistři měli světovou premiéru pod hlavičkou Hummelinck Stuurman Theaterbureau 5. ledna 2013. Ger Thijs si pochopitelně představoval, že hlavní role budou hrát bratři Croisetovi, což vzhledem k jejich nesnášenlivosti nebylo možné. Do hlavních rolí proto Thijs obsadil slavného herce a televizního moderátora Joosta Prinsena a Brama van der Vlugta, kterého všichni znali jako představitele „nizozemského Mikuláše“ Sinterklaase. Přestože hra nepřekonala úspěch *Polibku*, stala se druhou v zahraničí nejhranější Thijsovou hrou. V roce 2016 měla slovenskou premiéru v režii Juraje Nvoty v bratislavském Štúdio L+S. Richarda hrál Martin Huba a Coena Milan Lasica. Inscenace se s velkým ohlasem uváděla až do smrti Milana Lasici v roce 2021.

Po *Starých mistrech* Thijs napsal ještě několik her. Například v roce 2014 pomocí hrátek s chronologií zkoumal jeden milenecký vztah v „tragédii s komickými prvky“ *Geluk*. V roce 2017 byl jmenován rytířem Řádu nizozemského lva, který uděluje nizozemský král za výjimečné zásluhy pro společnost, v roce 2018 zrežiroval vlastní adaptaci psychologického románu Frederika van Eedena *Van de koele meren des doods* a v roce 2019 ještě navštívil Prahu během české premiéry *Polibku*. Bohužel mu práci čím dál tím víc ztěžovala Parkinsonova choroba. V současnosti žije v ústraní, kde ho navíc v lednu tohoto roku zasáhla smrt kamaráda Diederika Wagenaara Hummelincka... Starý mistr bohužel už nemůže moc psát, o to cennější je korespondenční rozhovor, který nám v květnu poskytl (najdete ho na následujících stranách).

Napsal Pavel Ondruch

Ediční poznámka: Tento článek vznikl u příležitosti premiéry inscenace v září 2022. Nedlouho poté nás Ger Thijs opustil. Zemřel 6. února 2023.

Režisér Milan Schejbal

ROZ HOVOR

S GEREM THIJSEM

Mohl byste nám prozradit něco o vašem dětství a rodině? Co dělali vaši rodiče? Máte sourozence? Jak jste vyrůstal a dospíval?

Můj otec byl policista. Maminka, která pocházela z obchodnické rodiny, byla v domácnosti a starala se o nás čtyři děti. Nejdřív se narodila má nejstarší sestra Lia, za tři roky bratr Henk, pak zase za tři roky já a nakonec, po šesti letech, naše nejmladší sestra Karin. Já sám mám jen jednu dceru, učí francouzštinu na gymnáziu.

Vyrostl jsem v malé vesničce u německých hranic. Později jsme se přestěhovali do Heerlen, kde jsem nastoupil na gymnázium. Po gymnáziu jsem začal studovat psychologii v Amsterdamu. Musíte si uvědomit, že to bylo na začátku sedmdesátých let, v nesmírně bouřlivém období. Amsterdam ovládla protestní skupina Provo, demonstrovalo se proti svatbě princezny Beatrix s Němcem, městem otřásaly protesty proti výstavbě metra. Nezvládl jsem v té atmosféře studovat, zhroutil jsem se. Domů jsem se vrátil jako spráskaný pes a řešil jsem, co podniknout, abych potěšil zklamané rodiče. Napadlo mě jít na divadelní akademii do Maastrichtu, což bylo kousek od nás. Přijali mě po tom, co

jsem na talentové zkoušce zarecitoval Majakovského poému *Oblak v kalhotách*: „Hej! / Pánové! / Drazí milci / rouhání, / zločinů / a jatek, / už viděli jste / tu nejstrašnější bídu – / mou tvář, když / jsem / absolutně v klidu?“* A tak dál. Při recitování jsem třesoucí se rukou ukazoval směrem k přijímací komisi, aby bylo jasné, že obviňuji právě je. Připadal jsem jim jako podivín. Ale ředitelku přece jen něco na tom nervózním klukovi, který křečovitě deklamoval nevhodně vybranou báseň, zaujalo. A navíc nutně potřebovala dostatek studentů na metr čtvereční, jinak hrozilo, že ji město připraví o lukrativní budovu v centru. Aby mohla otevřít první ročník, muselo do třídy nastoupit dvanáct studentů. Zájem byl slabý, a navíc většina uchazečů byli studenti, co se nedostali na herectví do Amsterdamu a Arnhemu. Chtěli být herci tak moc, že to zkusili ještě v Maastrichtu. Ředitelka je ochotně přijala, ale s podmínkou, že se s těmi opravdu netalentovanými rozloučí po prvním ročníku. Já jsem byl přijatý, tuším, jako dvanáctý.

Uvědomte si jedno: šel jsem na herectví ne proto, že bych po tom toužil, ale proto, že jsem do jednadvaceti let musel aspoň něco dělat. I tak jsem ale chtěl hlavně psát, což jsem v podstatě už nějakou dobu dělal. Psal jsem články pro mladé do Limburského deníku a během mého příšerného roku v Amsterdamu jsem pro něj dělal rozhovory se známými osobnostmi. Později jsem se k novinářině vrátil a psal sloupky do deníku *Volkskrant* a recenze pro *Vrij Nederland*.

Snažil jsem se co nejdřív dostudovat. Jako herec jsem pak nastoupil do divadla v Arnhemu, do velmi konzervativního souboru, kde vládla přísná hierarchie, dokonce i co se týkalo zasedacího pořádku v autobuse na zájezd. Nováčci museli dozadu, nikdo z nich by se ani neodvážil sednout si dopředu. Přišla na mě krize. Takhle jsem dál žít nechtěl. Chtěl jsem se vrátit ke svému snu být spisovatelem, zároveň mě ale na mou žádost nechali režisovat. Brzy jsem platil za nadějného režiséra a po pěti letech jsem se stal uměleckým šéfem souboru. Blesková kariéra.

Jak vzpomínáte na své první setkání s divadlem? Jaké inscenace vás nejvíce ovlivnily?

Kdo se bojí Virginie Woolfové. Inscenace, která mi otevřela oči, co se divadla týče. Dále mě ovlivnily velké inscenace, které jsem sledoval v německé televizi. Dostojevského *Běsi*. Nezapomenutelné! Helmut Lohner se sklóní k hlavě starého herce, jako by mu chtěl zašeptat něco do ucha, stařec se k němu se zájmem nakloní a jeho laskavý pohled se změní

Bram van der Vlugt a Joost Prinsen v původní inscenaci *Starých mistrů* režisované Gerem Thijsem (Hummelink Stuurman Theaterbureau, 2013). Foto Ben van Duin.

v pohled plný zděšení. KOUSL MĚ DO UCHA! A Lohner dostává epileptický záchvat.

Vrátil jste se někdy k psychologii? A jak tato „první profese“ ovlivnila vaši tvorbu?

Myslím, že to, co jsem se naučil během studia psychologie, mi pomohlo velmi rychle získat pověst režiséra intelektuálního, spoléhajícího na text, režiséra, který se umí ponořit do psychologické hloubky hry i postav.

Pokud se nemýlím, nedokončil jste ani studium divadla. Proč?

Ano, nedokončil a mělo to jednoduchý důvod. Peníze. Tehdy to byla špatná škola a když jsem na konci druhého ročníku dostal nabídku z Arnhemu, řekl jsem jim: Nastoupím k vám, ale jen, když mi dáte tak vysoký plat, jako kdybych dostudoval. Chtěl jsem se co nejdřív osamostatnit od rodičů.

Jak jste se od herectví dostal k režii a psaní pro divadlo? S jakou profesí se dnes nejvíce ztotožňujete?

* Ukázku z poemy *Oblak v kalhotách* přeložili Jana Kitzlerová a Vojtěch Frank (MAJAKOVSKIJ, Vladimír Vladimirovič. *Poemy*. Praha: Academia, 2021).

Jak už jsem řekl, vždy jsem se toužil stát spisovatelem. Ale zároveň jsem miloval práci s talentovanými herci a nenáviděl práci s těmi špatnými. Miloval jsem herectví, pořád ho miluji. Ale nenáviděl jsem zájezdy, nenáviděl jsem tu atmosféru. Maloměsta! Na začátku kariéry jsem dokonce hrál i ve filmu. Asi z nedostatku mladých herců.

Je důležité říct, že psaní prózy nebo dramatu, dokonce i režírování – to všechno bylo pro mě vlastně to samé. Próza, kterou jsem psal a kterou jsem i jako čtenář vyhledával, měla vždy jednu a tu samou vlastnost. Dramatičnost.

Čím jste debutoval jako herec, čím jako režisér a čím jako dramatik?

Jako herec jsem debutoval rolí Malého mnicha v Brechtově *Životě Galileiho*, jako režisér inscenací *Vyhnanců*, jediné hry Jamese Joyce. Takové ibsenovské psychologické drama. Poprvé jako dramatik, režisér a herec v jedné osobě jsem nazkoušel dramaturgii Diderotova *Jakuba Fatalisty*. Vidíte, od počátku jsem tíhl k literatuře.

Brzy oslavíte úctyhodných čtyřiasedmdesát let a za sebou máte ohromnou uměleckou kariéru. Jak byste popsal vaši stopu v nizozemském, potažmo evropském divadle?

Vždy jsem prosazoval realistické pojetí divadla. Můj styl by se dal popsat jako stylizovaný psychologický realismus. Divadlo musí být pro diváka především srozumitelné. Nenávídím záměrně obskurní divadlo.

Mnoho let jste byl ve vedoucí funkci prestižního nizozemského divadla. Jak vám vyhovovala tato vedoucí pozice? Jak jste jako umělec zvládal komunikaci s producenty, ekonomy, obchodním oddělením apod.? Lze tvůrčím způsobem propojit umělecké ambice s nároky tržní ekonomiky?

Tříkrát jsem byl ve vedoucí funkci a pokaždé to dopadlo strašně. Proč jsem se po prvním neúspěchu neumoudřil? Ambice. Hezky šéfovat lidem. Dokázat rodičům, že jsem se rozhodl správně. Peníze.

Problém byl přesně v tom, co popisujete. Bylo to neřešitelné dilema. Jako režisér musíte dát hercům do těla, jako ředitel si je musíte hýčkat, musí být spokojení.

Kdybych do toho nešel, můj život by nejspíš vypadal úplně jinak. Ale asi bych vždycky skončil stejně. Měl bych Parkinsona, polykal prášky, třásl by se mi ruce atd.

Jak byste charakterizoval svůj autorský styl? Jak jste ho

hledal, jak jste ho formoval? A jak se během vašeho života proměňoval?

Nevím. Repliky by měly být jako oštěp, kterým chcete protíhráče zasáhnout do srdce. Musí tedy být krátké, výstižné. Próza, která se občas pokouší o totéž, většinou pohoří na vedlejších větvích, předavných jménech... Ted' si asi říkáte: takže na jevišti nelze prezentovat složité myšlenky? Samozřejmě lze, ale musí být napsané mezi řádky. Pokud je inscenace dobře udělaná, vnímá divák celou scénu, ne jednotlivé herce. Inscenace musí být v pohybu, takže když se herec najednou na jevišti zastaví a začne deklamovat, strhne pozornost na sebe a všechno zamrzne. Každá inscenace se musí hnát dopředu, musí se usilovat o to, aby se hnala dopředu a divák byl pořád, jak na trní. Není nic krásnějšího než vidět dva herce podmanit si jeviště. Není nic horšího

Bram van der Vlugt a Joost Prinsen v původní inscenaci *Starých mistrů* režírované Gerem Thijsem (Hummelincq Stuurman Theaterbureau, 2013). Foto Ben van Duin.

než hvězda, která si užívá vlastní slávu a degraduje svého hereckého partnera na pouhého diváka.

Pro můj autorský styl je důležitá jedna věc: líbí se mi hry, které jsou založeny na principu rozhovoru, proto jsou na tomto principu založeny i všechny mé vlastní hry. Člověk by se neměl snažit být někým, kým není. Nikdy. Žádné šarády, ani ty mentální. Vy jste tou postavou. A text je vaše zbraň, hraní je jako divoká vášnivá hádka, na šarády v ní není čas. Můj život je nyní zcela zastíněn Parkinsonovou chorobou. Nevím, jestli bych začal psát jinak, kdybych se o to ještě jednou pokusil, ale obávám se, že už k tomu nedojde.

Jací dramatici vás nejvíce ovlivnili?

Čechov. Pinter. Albee. Mamet. Obvyklí podezřelí.

Jakou máte metodiku psaní? Jak hledáte náměty a jak s nimi pracujete?

Člověk v určitou chvíli, často na začátku kariéry, objeví své téma. Je osvobozující si uvědomit, že ne všechna témata, co vám připadají velkolepá, jsou pro vás vhodná. Když vám téma nesedí, stoprocentně se zaseknete. Tohle je důležité si uvědomit. Téma, které vám sedí, má samozřejmě co dočinění s vámi nebo je plně věcí, které z vás vychází. Samozřejmě to souvisí s tím, co se vám líbí. Se vším, co k vám promlouvá. Já například nemám rád knihy a hry, co se odehrávají na lodi nebo na horách. Oproti tomu mám rád atmosféru temných uliček, prostředí knih Patricka Modiana.

O vašem osobním životě se mi toho moc zjistit nepodařilo... Dáváte přednost tomu, aby bylo literární dílo vnímáno samo o sobě, nebo je lepší znát životní osudy autora?

Samozřejmě režisér musí znát životní osud autora, ale nesmí to mít žádný vliv na to, jak pak režíruje. *Cesta dlouhým dnem do noci* je nejosobnější hra Eugena O'Neila. Můžete se dozvědět všechno o tom, jak vznikla, je to v každé jeho biografii. Ale ve chvíli, kdy začnete pracovat na inscenaci, musíte na to zapomenout. Jakmile vás výrazové prostředky vašich herců povedou jiným směrem, vydejte se tam a uvědomte, že výsledek bude mít váš autorský otisk.

Řada vašich her je určena pro malý počet herců. Co vás k tomu vede? Jaké má výhody a nevýhody psaní her pro dva herce?

Jak Strindberg jednou řekl – nebo jsem to možná řekl já – většina lidí slyší v hlavě jeden hlas. To jsou monologisté, roma-

nopisci. Někteří lidé slyší hlasy dva. Jakmile jeden hlas něco řekne, druhý se okamžitě vzbouří s tím, že TO NENÍ PRAVDA! Tohle jsou rození dramatici. Rozpor mezi jedním a druhým hlasem, to je prapůvod dramatu. A teď dávejte pozor: Mnoho her, včetně těch s velkým počtem postav, můžete zpětně rozestat jen na dva hlasy. Ale samozřejmě jsem si jako režisér užil také inscenace her s mnoha postavami. Dvacet čtyř lidí na jevišti. Jen do mě!

Kdy jste se začal zabývat prozaickou tvorbou a proč? V čem se liší od vaší divadelní tvorby?

Vždycky jsem měl literární ambice. Jak jsem už řekl, původně jsem se chtěl stát spisovatelem. A to se mi vedle mé divadelní práce i povedlo. Můj první román *De huilende man* získal literární cenu. Poté jsem napsal dalších šest knih, v rychlém sledu, ale s čím dál menším úspěchem. Rozhodl jsem se tedy, že budu psát jen pro divadlo. Divadlo je přívětné prostředí. O úspěch (i neúspěch) se dělíte s herci. Je hra úspěšná? Je to díky mému brilantnímu textu. Je to propadák? Herci nebyli schopni naplnit mou geniální vizi. Nemůže to pro mě dopadnout špatně! Dělán si legraci. Ale je pravda, že nakladatelství jsou nehostinná místa.

Když kolegové ze Studia Dva uvedli v české premiéře vaši hru *Polibek*, přijel jste do Prahy. Jak na tento výlet vzpomínáte?

Největším zážitkem našeho výletu byla inscenace *Malého prince* ve Studiu Dva. Velmi intimní představení jen s jedním mladým hercem. Zpíval i pracoval se stínovou. Scéna vypadala jako by ji vyrobili z toho, co dům dal. Nerozuměli jsme mu samozřejmě ani slovo, ale byli jsme unešení.

Hru *Staří mistři* uvedlo na Slovensku Štúdio L+S a i tuto inscenaci jste zhlédl. Překvapila vás něčím?

Pokud si dobře pamatuji, byli to skvělí herci. Ale inscenace měla jedno velké ALE. Hereckým hvězdám se to stává často: postupně přestanou hrát, až nakonec zůstanou jen dva recitující miláči publika. A ještě – potom, co Richard při hraní thrilleru zkolabuje, leží v šatně na stole. V té inscenaci to nebylo. Vlastně tam vůbec nebyla šatna. Další věc, co mě rozčiluje. Proč musí režiséři text vždycky ozvláštnit? ODEHRÁVÁ SE TO SICE V ŠATNĚ, ALE TAK TO MY HRÁT NEBUDEME. Ptám se proč? Málokdy to něco přinese. A autor to přece nepředepsal pro nic za nic.

Jaká je geneze hry *Staří mistři*? Jak vznikala? Co vás k ní

přivedlo? Napsal jste ji nějakému herci přímo na tělo?

Staří mistři jsou inspirováni příběhem divadelní sourozenec-ké dvojice Hanse a Julese Croisetových. Jejich vztah k otci je přesně takový, jak ho popisují ve hře. Samozřejmě jsem chtěl, aby to hráli oni. Ale na to se až příliš nenávidí.

Jejich otec byl mimochodem ten nejlepší učitel herectví, kterého jsem měl. V inscenaci Brechtova *Života Galileiho* hrál Galilea. Já debutoval jako Malý mnich. Naše scéna byla hned před přestávkou. O přestávce mě pak učil, jak rozebírat text.

Nelze se ubránit dojmu, že *Staří mistři* mají autobiografické rysy. Je to tak? Jaké?

Ani trochu to není biografie. Vždycky jsem se držel dál od typického hereckého života. Svou ženu jsem potkal normálně na ulici.

Proměňoval či vyvíjel se text *Starých mistrů* během zkoušek původní inscenace? A pokud ano, jak?

Staré mistry jsem psal na tělo pro dva známé herce. Ještě před první zkouškou jsme se jednou nebo dvakrát sešli a text společně přečetli. Jakmile se začne zkoušet, práce musí odsýpat. Ty prvotní schůzky mi pomohly sladit text s jejich osobnostmi. A také se zbavit nudných pasáží. Na základě toho jsem ve hře přepsal celou jednu scénu.

Jak moc pronikly vaše hry do zahraničí?

Moje hry se v zahraničí hrály, jen škoda, že velké divadelní země jako Anglie, Německo nebo Francie jich moc nekoupily.

Text *Starých mistrů* je strukturován, jako kdyby byl ve verších, jedna věta je klidně přes několik řádků. Proč jste zvolil tuhle formu?

Pomáhá to vyjádřit rytmus. Rychleji se zaplní stránka. Nesnáším prózu bez odstavců. Obracet stránky a vidět černo. Vždy mě to odradí.

Jaká nejlepší a jaká nejhorší kritika o vás vyšla? A čtete je se stejným zájmem jako Richard a Coen?

Nejlepší kritikou bylo, když o mně Kester Freriks (poznámka překladatelky: slavný dramatik, novinář a spisovatel) napsal v deníku NRC Handelsbat: „Je to nizozemský mistr dobře napsané hry“. Naopak nejhůře se o mně vyjádřil Don Duins

v divadelním časopise Theaterkrant. Napsal: „Je to nejnudnější režisér v branži.“

V ČR se zatím uvedly jen dva vaše texty. Jaké by měly následovat? Jakou vaši hru bychom neměli opominout?

Beneden de Rivieren. Hra o vztahu otce a syna. Syn přichází do zahrady po otcově smrti, aby rozptýlil jeho popel. Ve chvíli, kdy otevře urnu, otec se mu zjeví.

Het licht in de ogen. Starý herecký pár lamentuje nad nedostatkem příležitostí. Až ona dostane nabídku. A dopadne to tragicky.

Jaké poslání má (nebo by mít měl) dramatik v 21. století?

Takové poslání jako měl vždy – ukázat lesk a bídu lidské existence. Bolest a smích. Žádná politika.

Nemůžu se nezeptat, jestli máte v hlavě novou hru, anebo už si užíváte zasloužený odpočinek? Předpokládám, že se do Domova Rosy Spierové nechystáte!

No. Už jsem vám řekl o své nemoci. V tuto chvíli jsem nanejvýš schopný odpovědět na otázky emailem.

Myslím, že má kariéra dramatika je u konce. Ale člověk by neměl ztrácet naději. Také jsem přestal jezdit na premiéry svých her. Nemám už žádný kontakt s divadelním světem. Asi si všichni říkají, že už je beztak po mně.

Rozhovor v květnu 2022 vedl Pavel Ondruch. Z nizozemštiny ho přeložila Lucie Gajdošová Weichbrodt.

Partnery inscenace

Staří mistři jsou manželé

ZUZANA a MARTIN MOLNÁROVI

„Nad nabídkou stát se partnery inscenace *Staří mistři* jsme ani chvíli neváhali. Legendární herec František Němec a principál divadla Milan Hein jako znesváření bratři ve hře přibližující zákulisí divadla. Nevšední námět a prvotřídní obsazení – jak je v Ungeltu zvykem.

Co více si divák může přát?“

manželé Molnárovi

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2026/2027 dále vidět

BRÁCHA

SIMON GRAY, dva muži a jedna žena. Osudový milostný trojúhelník v průběhu dvaceti čtyř let. Komorní rodinná sága slavného britského dramatika. Hrají Marek Němec, Igor Orozovič a Klára Suchá. Režie Pavel Ondruch.

CESTA K VODOPÁDŮM

LEE BLESSING, po bolestném rozvodu přišel i o milovanou nevlastní dceru. Dokáže to napravit? Fascinující jevištní road-movie o hledání cesty k sobě i tomu druhému. Hrají Jiří Langmajer (za roli Opičáka se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Anežka Šťastná. Režie Michal Dočekal. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

CIZÍ PŘÍBĚHY

DONALD MARGULIES, nejdřív ji obdivovala. Pak byla její studentkou, asistentkou, kolegyní, přítelkyní, a nakonec soupeřkou. Nebo snad zrádkyní? Hrají Milena Steinmasslová a Štěpánka Ligas. Režie Šimon Dominik.

DEŠTIVÉ DNY

KEITH HUFF, drsní chlapci Denny a Joey jsou partáky u chicagské policie. A velcí přátelé – každý problém dokáže vyřešit. Až do teď... Strhující kriminální drama ve světové premiéře hrály filmové hvězdy Daniel Craig a Hugh Jackman. Hrají Richard Krajčo (za roli Dennyho získal Cenu Thálie 2012) a David Švehlík (za roli Joeyho se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2012). Režie Janusz Klimsza. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DVOJKA

JIM CARTWRIGHT, hospoda, kde je ten správný cvrkot. Čtrnáct postav a jen dva herci v klasice světového komediálního žánru. Drink, který vypijete až do dna. Hrají Barbora Hrzánová a Jaromír Dulava. Režie Janusz Klimsza.

HOUSLE

DAN MCCORMICK, doposud se oba bratři protloukali newyorskými ulicemi jen těžko. Všechno se ale může změnit. Zlodějčkovské komediální drama o dvou bratřích a jejich rodinném příteli, kde naděje na lepší život odhalí pohnutou rodinnou minulost i sílu charakterů. Hrají Milan Hein, Jiří Langmajer a Pavel Liška. Režie Ladislav Smoček.

JAK STARÝ JE MĚSÍC

SAM SHEPARD, veranda, větrák, bourbon s ledem a dva chlapi, jejichž letité přátelství je vystaveno zkoušce u hlavně brokovnice. Divadelní western jednoho z nejslavnějších amerických dramatiků. Hrají Jiří Dvořák a Jiří Langmajer. Režie Michal Dočekal.

KRÁSNA VZPOMÍNKA

STEPHEN TEMPERLEY, jaké to je být pianistou nejhorší zpěvačky všech dob? Bizarní příběh Florence Foster Jenkinsové plný živě hrané jazzové i operní hudby. Hrají Bára Štěpánová (za roli madam Jenkinsové se umístila v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Ondřej Brousek. Režie Martin Čičvák.

LAVIČKA

KEIR MCALLISTER, chcete mít chvíli pro sebe a někdo vás vyruší. Začíná konflikt epických rozměrů! Komédie plná nečekaných zvratů, intrik a břitkého humoru. Hrají Miroslav Hanuš a Petr Stach. Režie Vít Vencl.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

LIONEL GOLDSTEIN, u hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Jednoho z nich čeká velké překvapení... Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PŘÍBĚH ZE ZOO

EDWARD ALBEE, když nemáte vztah k lidem, měli byste někde začít. Třeba na lavičce v Central Parku po cestě ze zoo... Sugestivní dílo génia amerického dramatu. Hrají David Švehlík a Ondřej Brousek. Režie Jiří Pokorný.

PSTRUZI

EDOARDO ERBA, dopis konečně nalezl svého adresáta. Změnil život automechanikovi, jeho ženě i dělníkovi z místní továrny. Italská komedie o obavách, kterým lze čelit jen s humorem. Hrají Pavel Liška, Jaromír Dulava a Alena Mihulová. Režie Jakub Šmíd.

RANDE S FEMINISTOU

SAMANTHA ELLIS, Kate je pořád single. Přitahují ji totiž jen problematictí chlapi. Tak co to zkusit s citlivým feministou? Romantická komedie o lásce, na které stojí za to pracovat. Hrají Barbora Poláková a Marek Adamczyk. Režie Pavel Ondruch.

SKOŘÁPKA

MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komedie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

SLEPICE NA ZÁDECH

FRED APKE, muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě? Bláznivá groteska o šílenství, k němuž vás dožene manželství. Hrají Tatiana Dyková, Vojtěch Dyk a Radovan Klučka. Režie Jaromír Dulava.

ŠVÝCARSKO

JOANNA MURRAY-SMITH, stvořila pana Ripleyho. A na konci života ji navštíví talentovaný mladík... Psychologický thriller o ženě, pro niž je zabíjení nejzábavnějším projevem života. Hrají Ivana Chýlková a Petr Uhlík. Režie Milan Schejbal.

TANEČNÍ HODINY

MARK ST. GERMAIN, jak naučit tančit autistického profesora, který nemá rád doteky? Stačí ho poslat k tanečnici s nohou v ortéze... Romantická komedie o sblížení dvou samotářů, jejichž silná vůle možná překoná i nepřekonatelné. Hrají Miroslav Táborský a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

VEJŠLAP

PETER QUILTER, tři stárnoucí kamarádi na úpatí hory a dvoudenní túra před nimi. Cíl je jasný: překonat krizi středního věku. Komediální oslava přátelství, přírody a života. Hrají Martin Písařík, Petr Stach a Jan Holík. Režie Pavel Ondruch.

VŠECHNY BÁJEČNÝ VĚCI

DUNCAN MACMILLAN, JONNY DONAHOE, seznam všeho, pro co stojí za to žít. Napišete ho s námi? Monodrama, které věří v lepší svět. Hraje Richard Krajčo. Režie Karin Krajčo Babinská.

VZHŮRU KE HVĚZDÁM

MARIE JONES, měl to být obyčejný den v životě obyčejných pečovatele. Všechno se ale zvrtilo. Bláznivá komedie o touze po lepších časech. Hrají Iva Pazderková a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

Dárci židli

Eva a Marek ADAMCZYKOVI | Zlata ADAMOVSKÁ | Prof. Dadja ALTENBURG-KOHL & Daniel PEŠTA | Jitka ASTEROVÁ | Norbert AUERBACH | Jiří BARTOŠKA | Prof. MUDr. Vladimír BENEŠ, DrSc. | Martin BEZOUŠKA | Lucie BÍLÁ | Ing. Michal BORGES | Jana BREJCHOVÁ | Tereza BRODSKÁ | Ondřej BROUSEK & Martin ČIČVÁK | Hana BUREŠOVÁ | Zuzana BYDŽOVSKÁ & Miroslav ETZLER | CENTRUM PARAPLE | Aleš CIBULKA | Vilma CIBULKOVÁ | Věra ČÁSLAVSKÁ | Soňa ČERVENÁ | Jitka ČVANČAROVÁ | Martina DELIŠOVÁ | Magdalena DIETLOVÁ a Dr. Milan SLÁDEK | Divadlo HOGO FOGO | Michal DOČEKAL | Pavel DOMINIK | Zeno DOSTÁL | Jaromír DULAVA | Josef DVOŘÁK | Helena DVOŘÁKOVÁ | Vojtěch DYK | Tatiana DYKOVÁ | Monika ELŠÍKOVÁ | Fero FENIČ | Ladislav FIALKA | Květa FIALOVÁ | pes FILIP | Ing. Jan FISCHER CSc. | Jefim FIŠTEJN | MUDr. Alfred GEBHARD | Dalibor GONDÍK | Václav HAUPT | Dagmar a Václav HAVLOVI | Bohumila a Walter HEINOVI | Šárka HEJNOVÁ | Ljuba HERMANOVÁ | Hana a Karel HEŘMÁNKOVI | Jan HOLÍK | Radek HOLUB | MUDr. Radkin HONZÁK | Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL, DrSc., FRCPsych. | PhDr. Slavomil HUBÁLEK | Eva a Václav HUDEČKOVI | František HUSÁK | Ivana CHÝLKOVÁ & Jan KRAUS | Vítězslav JANDÁK | Nina JIRÁNKOVÁ | MUDr. Milan JIRÁSEK | Adam JUNEK | PhDr. Vladimír JURAČKA | Jiří JUST | KAESER KOMPRESSOREN s.r.o. | Kateřina DVOŘÁKOVÁ KALOČOVÁ & Zdeněk KALOČ | Jan KANZELSBERGER | Ondřej KEPKA | Veronika KHEK KUBAŘOVÁ | Ivan KLÁNSKÝ | Dušan KLEIN | Radovan KLUČKA | Milan KŇAŽKO | PhDr. Petr KOLÁŘ | KOOPERATIVA POJIŠTOVNA, a.s., | Vienna Insurance Group | Miloš KOPECKÝ | Petr KOSTKA | JUDr. Dominika KOLOWRAT-KRAKOWSKÁ | Ing. Martin KRAFL | Richard KRAJČO | JUDr. Tomáš KRAUS | Pavel KŘÍŽ | Vendula KŘÍŽOVÁ | Marta KUBIŠOVÁ | Blanka a Jiří KUBÍKOVI | MUDr. Roman KUFA | Irena KUNEŠOVÁ | Mgr. Dalibor LACINA | Jiří LANGMAJER | Jiří LÁBUS | Pavel LIŠKA | Radovan LUKAVSKÝ | Hana MACIUCHOVÁ | Jana MALÁ | Dana a Petr MALÁSKOVI | Jan MALÍŘ | JUDr. Hana MARVANOVÁ | Carmen MAYEROVÁ | Tatjana MEDVEČKÁ | Alena MIHULOVÁ | Zuzana a Matěj MINÁČOVI | Jitka MOLAVCOVÁ | Zuzana a Martin MOLNÁROVI | Otakar MOTEJL | Petr MOTLOCH | Kamila MOUČKOVÁ | Ladislav MRKVIČKA | Jiří MUCHA | Vincent NAVRÁTIL | Světlana NÁLEPKOVÁ | Václav NECKÁŘ | Luděk NEKUDA | Petra NESVAČILOVÁ | Prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc., FESC | Jitka NĚMCOVÁ | František NĚMEC | Mathilde NOSTITZ | Ondřej NOVÁK | MUDr. Martin NOVOTNÝ | Pavel ONDRUCH | Gustav OPLUSTIL | Ota ORNEST | Igor OROZOVÍČ | Jeňýk PACÁK | Prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc. | Irena PAVLÁSKOVÁ | Halina PAWLOWSKÁ | Iva PAZDERKOVÁ | Mgr. Robert PERGL | Libor PEŠEK | Prof. MUDr. Jan PIRK, Dr.Sc. | Martin PÍSAŘÍK | Jindřich POLÁK | Barbora POLÁKOVÁ & Štěpán URBAN | Viktor POLESNÝ | Simona POSTLEROVÁ | Václav POSTRÁNECKÝ | Chantal POUILLAIN | Michal PROKOP | Vlasta PRŮCHOVÁ-HAMMEROVÁ | Regina RÁZLOVÁ | Vlastimil RIEDL | Pražská realitní kancelář ROYAL – Ing. Jaroslav KOŠTÁL | Linda RYBOVÁ | RYOR, a.s. | Alena SCHÄFEROVÁ | Milan SCHEJBAL | Jiří SCHMITZER | Jan a Libuše SCHNEIDEROVI | Vladimír a Petr SÍSOVI | Jan SKALICKÝ | Marta SKARLANDTOVÁ | Herbert SLAVÍK | Petr SLAVÍK | Tomáš SLÁMA | Alena SLEZÁKOVÁ | Ladislav SMOČEK | Jitka SMUTNÁ & Tereza NEKUDOVÁ | Olga SOMMEROVÁ & Olga ŠPÁTOVÁ | Jiří STACH | Petr STACH | Simona STAŠOVÁ | Jiří SUCHÝ | Jiří SVOBODA | Dana SYŠLOVÁ | Petr ŠTĚPÁNEK | Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ | Jana ŠTĚPÁNKOVÁ | Bára ŠTĚPÁNOVÁ | Karel ŠTOLBA | David ŠVEHLÍK | Libuše ŠVORMOVÁ | Jan TEPLÝ | Pavel TIGRID | TON a.s. | TRICO | Vilém UDATNÝ | Milan UHDE | Eva URBANOVÁ | Marta VANČUROVÁ | Petra a Josef VAVROUŠKOVI | Vít VENCL | Ondřej VETCHÝ | Pavel VĚTROVEC | Oldřich VÍZNER | Alena VRÁNOVÁ | Pavel VRBA | Petr WEIGL | prof. PhDr. Petr WEISS | Anna WETLINSKÁ | Jan a Zuzana WIENEROVI | Valérie ZAWADSKÁ | Zdeněk ZDENĚK | Stanislav ZINDULKA

Ungelt

Ungelt, zvaný také jako Týnský dvůr, je jedna z historicky nejvýznamnějších pražských lokalit. Blok zástavby byl původně opevněným kupeckým dvorcem. Obchodníci si mohli v areálu odpočinout, pokud zaplatili poplatek. Tomuto clu se říkalo staroněmeckým slovem ungelt. Odtud také dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy domu, v němž sídlí Divadlo Ungelt, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům tu stojí od 14. století.

Divadlo Ungelt založil Milan Hein a 2. října 1995 ho po boku Miloše Kopeckého slavnostně otevřel. Miloš Kopecký tehdy divadlu věnoval – jako symbol přízně – své oblíbené otáčivé křeslo. Tím započal tradici, v níž každý rok darují herci, umělci a osobnosti veřejného života divadlu svou „židli s příběhem“. Na těchto unikátních darech můžete posedět ve foyeru divadla a také v Café Hein - Kavárně Divadla Ungelt, kterou naleznete přímo nad divadelním sálem v uliční úrovni.

CAFÉ HEIN

KAVÁRNA
DIVADLA UNGELT

LETNÍ SCÉNA

Zastřešená Letní scéna Divadla Ungelt se nachází ve starobylé malebné části Hradčan pod Loretou na Novém Světě. V roce 2021 prošel prostor rozsáhlou rekonstrukcí. Divácké zázemí nadále vylepšujeme. Od roku 2024, kdy Letní scéna oslavila 20. výročí, je hlediště před nepřízní počasí chráněno zbrusu novou odvětrávací střešou. Horké dny navíc zpříjemňuje systém vodní mlhy a nové posezení u baru.

Pod širým nebem hrajeme každý rok od poloviny května do poloviny září.

Uběhlo 30 let od doby, kdy Miloš Kopecký s Milanem Heinem vyslovili přání o ungeltí divadelní kavárně. Na přelomu roku 2025 a 2026 se sen stal skutečností.

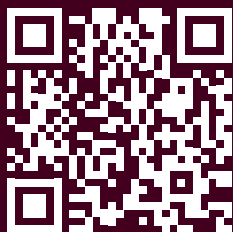
Během celého dne v ní nabízíme sendviče, polévky, vídeňské párky, chlebíčky, domácí buchtíčky s vanilkovým krémem, lívance s ovocem a šlehačkou nebo nebeské zákusky našeho mistra cukráře Josefa. Na mlýnku máme výběrovou kávu Jiřího Langmajera. Diváky, kteří míří na večerní představení, určitě potěší i výběr vynikajícího vína z Velkých Bílovic.

Těšíme se na vaši návštěvu!

Celé menu na cafehein.cz

Každý den 9.00 - 21.00

Štupartská 7, Praha 1 - Staré Město

Google Maps

